

Nr 209.

Av herr Bergh, om en revision av gällande bestämmelser rörande kallortstillägg.

Sedan många år utgå s. k. kallortstillägg till tjänstemän i övre Norrland. Då dessa tillägg infördes, avsågo de att kompensera befattningshavare i denna del av landet för de höga levnadskostnaderna samt för de olägenheter, som följa av det förhållandevis hårda klimatet.

Kallortstillägget utgår med skilda belopp i olika delar av Norrland. Vid indelningen i kallortsgrupper angåvos följande huvudfaktorer som vägledande: vinterkylans intensitet, längden av vintern, enslig belägenhet, vintermörkrets omfattning, avstånd från Sveriges huvudorter samt ödemarksnatur.

Vid den lönereglering som företogs 1947 bibehöllos kallortstilläggen vid samma belopp som tidigare. En orsak därtill har ansetts vara, att en sådan faktor som t. ex. fördyring av levnadskostnaderna på grund av avsides belägenhet i någon mån beaktades vid landets indelning i dyrortsgrupper. Bland annat den inom olika yrkesområden alltmer försvårade rekryteringen av tjänster i Norrland ger emellertid vid handen, att kallortstillägget icke tillnärmelsevis utgör compensation för de olägenheter detta tillägg avser att kompensera.

Det är allmänt känt, att det är dyrare att leva i norra Sverige. Sålunda fordras det extra varm beklädnad, varjämte betydligt mer bränsle åtgår för att hålla bostäderna varma. Om man gör en jämförelse mellan priserna i t. ex. Luleå och Stockholm, som ligga i samma dyrortsgrupp, finner man att så gott som alla förnödenheter äro dyrare i Luleå, till största delen beroende på de långa transporterna och därmed dyrare transportkostnaderna för Luleås del. 1950 års dyrortssakkunniga framhöllo bl. a. i sitt betänkande, att livsmedelsutgifterna för Kiruna, Luleå och Gällivare låge klart högre än i Stockholm.

Samtidigt som den pågående penningvärdeförsämringen och den alltmer skärpta beskattningen bragt tjänstemännen i sämre läge, ha befattningshavarna i allmän tjänst i övre Norrland på grund av den otillräckliga compensationen för med vistelsen därstädes förenade olägenheter kommit i en relativt ogynnsammare situation än andra tjänstemän. Kallortstillägget har nämligen icke höjts sedan 1939, och på detsamma utgår icke rörligt tillägg.

För att rättvisa skall ernås och rekrytering av tjänster i övre Norrland icke ytterligare äventyras erfordras enligt min mening bl. a. att kallortstill-

lägget ökas. Då kallortstilläggets realvärde givetvis också måste bibehållas erfordras dessutom att rörligt tillägg utgår på detsamma.

Under åberopande av vad som ovan anförts hemställles,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att Kungl. Maj:t ville företaga en revision av de nu gällande bestämmelserna om kallortstillägg i sådan riktning, att tilläggets grundbelopp höjes och att rörligt tillägg därå må utgå.

Stockholm den 25 januari 1952.

Ragn. Bergh,